

A kiegyensúlyozott élet része

Háztartást vezető feleség, három gyerek – Karola, Abigél és Medárd – édesanyja, hivatását gyakorló szakember, aki vallja, hogy a kiegyensúlyozott élethez hozzátartozik a munka. Zăinescu Andreea pszichológus válaszolt kérdéseinkre, aki a családban betöltött szerepének és a szakmai kihívásoknak úgy próbál eleget tenni, hogy egy nehezítő körülmény, a látás hiánya kíséri mindennapjait.

– Gyerekkorodban mit tervezél, milyennek képzelted el a felnőtt életedet?

– Negyedikes koromban döntöttem el, hogy orvos szeretnék lenni, és azóta tudatosan készültem erre. A középiskola elvégzése után bejutottam az orvosi egyetemre, de már az első évben nagyon

megromlott a látásom, egyre nehezebbé vált a tanulás, amíg szembesülnöm kellett azzal, hogy a tanulmányaimat félbe kell szakítsam. Nem volt egy könnyű döntés, emlékszem, hogy nem adtam fel olyan könnyen. Olvastam akkoriban egy cikket egy amerikai fiatalemberről, aki hozzászám hasonló problémával küzdve végezte az egyetemet, és lett orvos. Egy ideig fellelkesültem ettől a hírtől, de aztán beláttam, hogy az a technológia idehaza nem elérhető. Újra kellett terveznem az életemet, kerestem a lehetőségeket, a saját utamat, hogy mihez is tudnék kezdeni így, hogy nem gyakorolhatom azt a hivatást, amelyet mindig is elképzéltem. Végül találtam egy olyant, amely közel áll az orvosihoz. Pszichológia szakon vágtam neki újból a tanulásnak, egyetemet végeztem, mesteri vizsgát tettem, és jelenleg pszichoterapeutaként és klinikai pszichológusként kezelem és próbálom segíteni az embereket. Visszagondolva, az orvosi egyetem elkezdésekor nagyon sok terület foglal-

koztatott, érdekelt, kihívást éreztem sok téma iránt, és ennek az volt a hátránya, hogy a sok lehetőség közt egy picit elvesztődve éreztem magamat, küzdöttem a bőség zavarával, és egy adott pillanatban nagyon nehéznek éreztem egy bizonyos utat, irányt választanom. Amikor a látás

megadatott nekünk, ma már mindhárman tizenévesek.

– A látásod elvesztése után nem gondoltál arra, hogy ne vállald munkát, hanem állami támogatásból élj?

– Úgy gondolom, hogy teljesen helyénvaló, ha az állam támogat olyan embereket, akiknek szükségük van erre, hátrányos helyzetűeket, vagy fogyatékkal élőket, hogy könnyebbé tegyék a megélhetésüket. Engem nem vonzott ez a lehetőség, hogy ne válladjak munkát, hogy kizárólag állami támogatásból éljek. Én így érzem jól magam, ha dolgozok, így tudom anyaként és feleségként is jól érezni magamat.

elvesztése bekövetkezett, akkor beszűkült az a kör, amelyiket nagyon tágasnak láttam addig, és ezáltal megtaláltam az irányt. Könnyebben lehetett választani, és nagyon tisztává, egyértelművé vált az utam.

– Család tekintetében teljesütek a vágyaid?

– Férjemben gondos segítőtársra találtam, saját munkáján kívül sokat segített nekem az egyetemi kurzusok felolvasásában. A szülői, gyerekkori példát követve, mivel hárman vagyunk testvérek, úgy terveztük, hogy mi is három gyereket szeretnénk. Hála Istennek, nagy örömünkre, ez

– Így érzed teljesnek az életed?

– Nem a teljességről van szó. Mindig így képzeltem, hogy én dolgozni fogok, és számomra ez a normalitás része. Ha valaki munkaképtelen, akkor is teljes lehet az élete, de hogyha adott az a fantasztikus lehetőség, hogy a tudásunkat, az erőnket, vagy a szeretetünket egy munkakapcsolatban érvényesítsük, ezáltal segítsünk, akkor ezzel a lehetőséggel mindenképpen szeretnék élni, ezt kihasználni. Hálás vagyok, mert mindig valahogy így képzeltem, hogy a munkám valamiképp az emberekkel kapcsolatos lesz, de

• Interjú

úgy gondolom, hogy bármilyen munka, amelyben igazán meg tudunk nyilvánulni, csodás eredményeket hozhat.

– Ennek ellenére sokan nem akarnak munkát vállalni, illetve nem érzik jól magukat a munkakörükben.

– Ennek az okát abban kereshetjük, hogy – legalábbis részben – nem ismerik önmagukat, nem tudják, hogy milyenek a munkavégző szerepben. Ez is egy szerep, amelyet gyerekkortól kezdve tanulunk, érelnünk magunkban, és előfordul, hogy bizonyos szakaszok kimaradnak vagy elakadnak: nem tanuljuk meg, hogyan küzdünk a saját határainkkal, mi motivál minket, miben találunk örömet. Ez gyakran frusztrációval jár, erőfeszítéssel, komfortzónából való kilépéssel — mint a gyerek fejlődése. Ha ezek a szakaszok megakadnak, nem mennek végig, akkor a munkához való viszony is bizonytalan marad.

– Fordulnak-e hozzád munkahelyi problémákkal, konfliktusokkal?

– Ez általában másodlagos probléma szokott lenni, de igen, sok ilyen esettel találkoztam. Nagyon gyakori az, hogy valakinek személyes vagy családi téren kapcsolati problémái vannak, és ilyenkor munkahelyi problémái is adódnak hozzá.

– A pácienseid kötetlenebbül beszélnek így, hogy te nem látod őket?

– Több kutatás is foglalkozik ezzel, hogyan változik a kommunikációnk, amikor nem látjuk a beszélőpartnerünket, vagy amikor ő nem lát minket. Bizonyos esetekben könnyebbésséggel jár, de van, amikor nehezséget okoz. Például az egyik páciensem neheztelt azért, hogy én nem látom az ő reakcióit. Azt sejtem, hogy ennek a hátterében egy hiányérzet áll, mégpedig az, hogy az élete bizonyos szakaszában, amikor szüksége lett volna rá, nem érezte eléggé a felé forduló, ráirányuló figyelmet.

– Az otthoni munkád és a hivatásod mellett kézimunkázol is. Címlapunkon a nyárádszentlászlói szövőházban láthatunk. Milyen szerepe van életedben a kézimunkának?

– Az érzékelhető, tapintható, maradandó munka eredményeként van jelen, ezt a teret tölti be. A mindennapokban végzett háztartási munka, a takarítás, főzés eredménye rövid ideig tart. Gitározni is nagyon szeretek, klasszikus gitáron játszom, de a hang sem maradandó, elszáll. Így a kézimunkában találtam meg azt a foglalkozást, amelynek az eredménye maradandó, látható, tapintható. Azt hiszem, ez az igény a látó életszakaszomból ered, abból származó, megmaradt szükséglet, illetve a családi példa követése. Édesanyám textilmérnök, így gyerekkoromban sokat kézimunkáztunk. A családban tanultam meg azt is, hogy a munka része az életnek. A szüleim és a nagyszüleim is úgy tekintettek a munkavégzésre, mint az egyensúlyunk fenntartásához szükséges tevékenységre. Gyerekként magam sem értettem, én is csak a fáradságos részét láttam, és meglehet, hogy így vannak ezzel sokan mások is. Talán nehezen fogadják el ezt az állítást, valamiképp szeretnének meggyőződni bizonyos dolgokról, keresik a saját határaikat, próbálják meghatározni helyüket a világban. Ez tulajdonképpen mind építő jellegű lehet, viszont van egy pár területe az életnek, amelyben jó, ha bízunk az elő-

dők tapasztalatában. Én örülök annak, hogy ezt az útmutatást kaptam a családban, nem kellett én meggyőződjek erről, hogy ez így van. Ezen az úton indultam, és megtapasztaltam, hogy sokat segített. Van, aki csak az élete közepe táján jut el odáig, hogy eldöntse, mivel szeretne foglalkozni. Ez nem is lenne olyan nagy gond, de hogyha addig nem vállalt munkát, nehezebb lesz megtennie ezt a lépést.

Ahogy körülnézek a saját életemben és a körülöttem lévő emberekre, megfogalmazódik bennem egy kérdés: vajon a gyermekeim megértik-e, és főleg érezni fogják-e azt a módot, ahogyan a munka kultúráját táplálom és fejlesztem? Ebben a sokszor láthatatlan világomban, amelyben órákon át olvasok és írok – kizárólag a számítógépen, hiszen látás nélkül csak így tehetem meg –, vajon értik-e ők, hogy életünk történetének szőnyegét mi magunk szőjük? És hogy mennyivel teljesebb az öröm a szőnyeg oltalmában, mint a csupasz, hideg kővön? És legfőképpen: mi az, ami bennük fejlődik a szőnyeg szövése közben? Az élettapasztalatom azt mondatja velem: ahogy mi tanultuk az elődeinktől, úgy a mai, applikációkkal teli világban is – amelyben csábító naponként influenzaszereket és rövid videókat követni –, megfogalmazódik majd bennük, hogy jobban érezzük magunkat, ha a mindennapjaink részévé válik egy mesterség.

• BUSTYA SÁNDOR